

og naar saadanne Ulemper komme paa tværs for den enkelte Rigsdagsmands Interesser, er det ikke underligt, at det kommer til at staa for ham som noget skadeligt. Jeg har imidlertid den Opfattelse, at man ved at gennemføre dette Princip for 3—4 Aar siden netop kom ind paa en Vej, som vi burde følge overalt, hvor det var muligt. Menneskene ere nemlig som bekendt ikke saa opofrende, som de maaske burde være, vi have alle en vis Tilhøjelighed til gerne at ville se Frugter af vort Arbejde og navnlig ikke se disse Frugter gaa i andres Lommer, heller ikke i Statskassens Lomme, og meget muligt er dette netop en meget god Egenskab hos os. Den sporer i alt Fald vor Flid som Privatmænd, og den sporer sandelig ogsaa vor Flid og Paapasselighed som offentlige Arbejdere og Stats-tjenere. Tantiemesystemet burde man netop gennemføre alle Vegne, hvor man kunde det, og særlig er det en Fejl, at man opgiver det paa dette Omraade. Jeg skulde gerne have set, at man beholdt det ned til Bunden, som man har haft det hidtil, selv om man derved gav de lavere lønnede Jernbanemænd en større Indtægt, end de nu ville faa. Jeg tror nemlig, at det vilde betale sig saare vel for Statskassen, og jeg tror, at naar vi nu slette en stor Del af Tantiemen og maaske det hele — det er der jo mange, der ønske —, ville vi om faa Aar komme til at sige: Det skulde vi aldrig have gjort, og saa kan det maaske være meget vanskeligt at genindføre det.

Med Hensyn til Kompensationslovene kunde jeg ogsaa ønske at gøre et Par Bemærkninger. Der er rejst Anker mod dem af to Arter: Den væsentligste er den, at man siger: Vi trænge slet ikke til Kompensationen, Statskassen er velstaaende nok til at bære de Udgifter, som Lønningslovene medføre. Naturligvis kan man se saaledes paa Forholdene, at man mener, at alt, hvad der kommer ind under Statens Drift, skal ikke koste den enkelte Borger noget eller koste saa lidt som muligt — konsekvent maa man i Grunden sige, at det ikke skal koste den enkelte noget. Jeg ser ikke saaledes paa det. Jeg tror, at naar Staten giver sig til at være forretningsdrivende, maa den handle ligesom andre forretningsdrivende, og navnlig synes jeg, det maa gælde paa Jernbanevæsenets Omraade. Dersom vi her stadig forøge Udgifterne, give større Lønninger, anskaffe mere Materiél o. s. v., men navnlig det første, vil det indvirke paa Privatbanerne, og af dem fordrer man dog, at de nogenlunde skulle betale sig. I det hele er jeg

en Tilhænger af Princippet, at naar Staten driver en Virksomhed, hvoraf den enkelte efter Trang, Fordogtfindende, eller hvad man vil, kan benytte sig, maa han betale Vederlag derfor og fuldt Vederlag.

Den anden Art af Anker imod Kompensationen gaar ud paa, at det gaar ikke an at forhøje Iltogtaksterne eller at forhøje Indskrivningsgebyret og saa fremdedes. Jeg tror ikke, man er fornøjet med en Smule af det, som staa i Lovforslaget med Undtagelse af Nedsættelsen af Betalingen for 14-Dages Kortene. Jeg vil dertil sige, at her ser man vist ogsaa fejl. Det kan godt være, at der er andre Omraader, hvor man kan faa disse Penge, men hvorfor har man saa ikke peget paa dem? Jeg synes, at de, som rejse Anker af denne Art, maa pege paa en fremkommeligere Maade at faa Dækning for Udgifterne end den, de angribe. Min Opfattelse er — og deri tror jeg, jeg er enig med den højtærede Minister —, at kan man paapege en Udvej, der giver de samme Penge, og som vil være mere velset af Befolkningen end den foreslaaede, vil det ikke have nogen Vanskelighed at komme overens om en Ændring i saa Henseende.

Der er dernæst anket over, at disse Kompensationslove ere kædede sammen med Lønningslovene, men jeg tror, som sagt, at det netop er rigtigt, at de ere det. Under sin Omtale heraf brugte det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (Valdemar Olsen), som jo var Socialdemokraternes Ordfører, et Udtryk, jeg ikke godt kan lade passere, saa meget mere som jeg har hørt det saa ofte her i Salen. Han kunde ikke forstaa, sagde han, og han mente, at de, der skulde nyde godt af disse Lønningsforbedringer, vilde ikke kunne forstaa, at de skulde sulte videre paa Grund af denne Sammenkobling. Det er dette Udtryk „sulte“, jeg vil dvæle et Øjeblik ved, saa meget mere som jeg næsten altid har hørt det, naar Socialdemokraterne have forlangt Lønningsforbedringer. Jeg tror ikke, de have rigtigt overvejet dette Ord. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster har overvejet det rigtigt, da han brugte det i Gaar. Det var vist mest gammel Vane, der lagde det ærede Medlem det paa Tungen. Hvad vil det egentlig sige: at sulte? Ja, i strengeste Forstand vil det jo sige, at man ikke har noget at tilfredsstille den væsentligste Livsformødenhed med: Trangen til Føde. Men taget i videre Forstand — og saadan tog naturligvis det ærede Medlem det — vil det vel sige, at man har for lidt til at